

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: I. M.

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

Odbor azylové a migrační politiky

se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2019, čj. OAM-139/LE-LE05-LE05-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 23. 4. 2019 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu

§ 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Shora uvedené rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž nesouhlasil se závěrem správního orgánu, dle kterého mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma ve smyslu § 12 a 14b zákona o azylu, přičemž správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci a následně z něj vyvodil nesprávný závěr o neexistenci azylově relevantního důvodu. Přitom se správní orgán odchýlil od ustálené judikatury v oblasti pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku újmy.
4. Žalobce vyslovil též přesvědčení, že v jeho případě existují zejména důvody k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a též důvody k udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. K tomu uvedl, že se nemá na Ukrajinu kam vrátit, byl by bezdomovcem a zároveň má závažné zdravotní problémy, které popsal správnímu orgánu, a je přesvědčen, že na Ukrajině se mu nedostane náležité péče. Podklady použité správním orgánem pro posouzení dostupnosti lékařské péče na Ukrajině považuje za neaktuální a odůvodnění neudělení mezinárodní podle výše uvedených ustanovení zákona o azylu za nedostatečné. Napadené rozhodnutí pak nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života.
5. Žalobce namítal nerespektování ustálené judikatury žalovaným, dle které má žadatel o mezinárodní ochranu povinnost pouze přednést konzistentní a důvěryhodnou výpověď, načež je povinností správního orgánu přednést důkazy o nevěrohodnosti takové výpovědi v případě, že chce žádost zamítnout. K důkazním standardům v řízení o udělení mezinárodní ochrany odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, a ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008.
6. Závěrem žalobce namítl porušení § 23c zákona o azylu, kterého se měl dopustit žalovaný tím, že neshromáždil dostatečně aktuální informace o jeho zemi původu. V den vydání rozhodnutí, tedy 3. 4. 2019, vycházel správní orgán ze zpráv o zemi původu vztahujících se k roku 2017. Žalobce pak poukázal na internetový server, na kterém byly k dispozici zprávy US Department of State ze dne 13. 3. 2019, Freedom House ze dne 4. 2. 2019 a Human rights Watch ze dne 17. 1. 2019, všechny vztahující se k roku 2018. Správní orgán tak pochybil, když nezjistil skutkový stav tak, aby o něm neexistovaly důvodné pochybnosti, když využil zastaralé zprávy o zemi původu a svůj postup neodůvodnil.
7. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal i na obsah správního spisu, přičemž má zato, že stav věci byl zjištěn dostatečně, a to na základě relevantních a aktuálních podkladů a konkrétních sdělení žalobce.

9. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že vzal v úvahu skutečnosti tvrzené ve správním řízení žalobcem, shromáždil odpovídající a aktuální informace o jeho zemi původu. Je toho názoru, že výrok rozhodnutí odpovídá zjištěným skutečnostem projednávaného případu a je dostatečně odůvodněn. V průběhu řízení bylo postupováno v souladu s příslušnými právními předpisy, přičemž důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu shledány nebyly. Stejně tak tomu bylo i u důvodů neudělení doplňkové ochrany.
10. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí podané žaloby v plném rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
12. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 25. 8. 2017 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 30. 8. 2017 poskytl údaje k žádosti, kde uvedl, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání, že nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se nemá na Ukrajině kam vrátit. Měl na Ukrajině dům ve Lvovské oblasti, ten však po rozvodu zůstal jeho bývalé manželce. Žalobce má na Ukrajině syna narozeného v roce ..., který žije ve Lvovské oblasti.
13. Dne 30. 8. 2017 byl s žalobcem proveden pohovor. Při něm uvedl, že před odjezdem z vlasti žil v obci Stebnyk ve Lvovské oblasti. Z Ukrajiny odjel v roce 2016 přes Polsko do České republiky, měl cestovní pas s uděleným polským vízem. V současnosti nemá žádné vízum ani povolení k pobytu, cestovní pas mu byl odcizen v Praze a o mezinárodní ochranu dříve nikdy nežádal. K dotazu správního orgánu zopakoval, že žádost o mezinárodní ochranu podal, jelikož se na Ukrajinu nemá kam vrátit, že v případě návratu na Ukrajinu se může několik týdnů či měsíců zdržovat v domě své bývalé manželky. Dále uvedl, že má zdravotní problémy, konkrétně motání hlavy způsobené nestálým krevním tlakem. Při současném zdravotním stavu se proto nemůže na Ukrajinu vrátit, ale v případě že lékař najde vhodný lék, bude o návratu do země původu uvažovat.
14. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, s nimiž se mohl žalobce seznámit dne 30. 8. 2017. Správní orgán konkrétně vycházel ze, ze zprávy organizace Freedom House - Svoboda ve světě 2017 - Ukrajina z ledna 2017, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, z Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 7. 2017, Ukrajina - Situace v zemi, z Informace MZV ČR čj. 107318/2017-LPTP ze dne 3. srpna 2017 k čj. MV-45993-14/OAM-2017 a z Informace MZV ČR čj. 103518/2016-LPTP ze dne 3. června 2016 k čj. MV-43233-8/OAM-2016. Dále byla podkladem Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. února až 15. května 2017, Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. června 2017, Informace organizace International SOS v zemi původu, čj. BMA 9704, ze dne 7. července 2017 - Dostupnost kardiologické a běžné

lékařské péče, příloha II. ke zprávě organizace Amnesty International „Trest smrti“ z dubna 2016, Výroční zpráva Amnesty International 2017, ze dne 22. února 2017, zpráva České tiskové kanceláře (ČTK) „Ukrajinská ekonomika výrazně oživila, uvedl šéf statistiků“ a zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států Amerických o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 3. března 2017.

15. Dne 1. 4. 2019 správní orgán vyhotovil další předvolání žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci na den 3. 4. 2019, kdy se tak žalobce měl možnost seznámit se s aktualizovanými podklady rozhodnutí. Do protokolu uvedl, že se s podklady nechce seznámit, ani se k nim vyjádřit. Doplnění podkladů nenavrhla a k věci neuvedl nic nového. K seznámení mu byly předloženy konkrétně následující podklady: Informace OAMP ze dne 14. září 2018, Ukrajina-situace v zemi, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států Amerických ze dne 20. dubna 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017, Zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 19. září 2018 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. květen až 15. srpen 2018 a Informace MZV ČR, č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. května 2018, k č. j. MV – 7576-4/OAM-2018.
16. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, v němž žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za důvod žádosti o mezinárodní ochranu to, že se nemá na Ukrajinu kam vrátit, byl by bezdomovcem, a že má též zdravotní problémy, přičemž na Ukrajině se mu nedostane náležité lékařské péče. Nesouhlasil se závěrem, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma, dle § 12 a § 14b zákona o azylu a namítal, že v jeho případě existují zejména důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 a pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) téhož zákona.
17. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
18. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
19. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

20. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to nepřicházelo v daném případě vůbec v úvahu, protože žalobce zcela jasně uvedl, že nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů, ani důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou vůbec nespojoval.
21. Existenci důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval podrobně na straně 3 až 5 napadeného rozhodnutí. K těmto závěrům nemá krajský soud v podstatě co dodat a plně se s nimi ztotožňuje. Důvody podání posuzované žádosti o mezinárodní ochranu nelze zahrnout pod žádný z daných zákonných důvodů. Žalobce jako důvod uvedl nemožnost svého návratu na Ukrajinu, jelikož tam nevlastní žádnou obyvatelnou nemovitost, a tamní nedostačující lékařskou péči. Žalovaný vyhodnotil irelevantnost těchto důvodů pro žádost o udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu i s ohledem na znění Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků vydané UNHCR v Ženevě v září 1979 zcela přiléhavě (viz zejména strana 3 napadeného rozhodnutí).
22. Ve shodě se žalovaným proto krajský soud uzavírá, že v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení soudního nebyla prokázána na straně žalobce existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
23. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), neboť v projednávaném případě k tomu nebyl shledán zákonný podklad ani opodstatněnost. Ostatně v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení azylu za účelem sloučení rodiny ani neuvedl.
24. V žalobě vyslovil žalobce nesouhlas s posouzením neudělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, když namítl, že správnímu orgánu popsal svůj zdravotní stav, přičemž se domnívá, že se mu na Ukrajině nedostane náležité péče a že na Ukrajině nemá kde bydlet.
25. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Krajský soud předně připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55, podle kterého *„smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*
26. K možností udělení humanitárního azylu a k jeho soudnímu přezkumu se vyjádřil Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, v němž konstatoval, že *„azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou*

správného uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“

27. V napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 5 odůvodnil, proč neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu. Jeho úvahy jsou logické, vzal v úvahu veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem, které měl povinnost v této souvislosti zvážit. Vyšel z informací, které mu žalobce sdělil ohledně svého zdravotního stavu a ohledně rodinné a sociální situace a opatřil i relevantní informace o zemi původu žalobce. Žalovaný nezpochybňoval žalobcem uváděné zdravotní problémy s krevním tlakem, které jsou u něho řešeny užíváním léku, a dostatečně se zabýval dostupností lékařské péče v zemi jeho původu (rovněž na straně 5 napadeného rozhodnutí). Zde poukázal na informaci organizace International SOS - Léčba vysokého krevního tlaku, z níž vyplývá, že požadovaná vhodná lékařská péče je v zemi původu žalobce dostupná, ostatně i sám žalobce v průběhu správního řízení sám připustil poskytování lékařské péče na Ukrajině lékaři specialisty.
28. Krajský soud považuje vyhodnocení informací, které svědčí o dostupnosti zdravotnické péče na Ukrajině za dostatečné. Žalovaný získané informace správně vyhodnotil a zcela namísto uvedl, že neshledal z tohoto důvodu podmínky pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud samozřejmě nerozporuje, že úroveň lékařské péče na Ukrajině je nižší než v České republice. To však nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť jak již zdejší soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2006, čj. 30 Az 84/2005-32: „*skutečnost, že žalobce není spokojen s úrovní zdravotní péče v zemi svého původu, není zákonným důvodem pro vyhovění jeho žádosti o udělení azylu*“.
29. K tvrzené nemožnosti bydlení žalobce na Ukrajině v případě žalobcova návratu, nutno konstatovat, že ani tato skutečnost nemůže být důvodem pro udělení humanitárního azylu. Navíc žalobce při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že by se mohl několik týdnů či měsíců zdržovat v domě u své bývalé manželky, kde bydlel před svým odjezdem z Ukrajiny. K ekonomické situaci žalobce považuje krajský soud za vhodné ve shodě se zjištěními správního orgánu, poukázat na jeho sdělení v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl též skutečnost, že má nárok na důchod za odpracované roky v chemickém průmyslu, a že je dle svého prohlášení schopen práce. I s ohledem na zabezpečení příjmů požíváním důchodových dávek a též schopností žít se prací v případě návratu na Ukrajinu tedy považuje krajský soud závěr žalovaného o neudělení humanitárního azylu za odpovídající zjištěným skutečnostem.
30. Z výše uvedených důvodů tedy krajský soud nemohl přisvědčit žalobním námitkám týkajícím se neudělení humanitárního azylu.
31. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně vyhodnocení naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany v případě žalobce. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení

azyly, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

32. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (jejich výčet je uveden na stranách 2 až 3 a dále na straně 6 napadeného rozhodnutí), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
33. Žalobce k doplňkové ochraně zejména namítl, že u něho existují důvody dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tj. že jeho vycestování je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky s tím, že zcela obecně uvedl, že rozhodnutí v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Tuto námitku krajský soud důvodnou neshledal. Mezinárodní ochrana je specifickým institutem sloužícím k ochraně osob před porušováním nejzákladnějších lidských práv v zemi původu. Žalobce navíc ani neuvedl, jak konkrétně mělo napadené rozhodnutí zasáhnout do jeho rodinného a soukromého života, když ze správního spisu ani z jeho tvrzení nikterak neplyne, že by na území České republiky měl rodinné či obdobné vztahy či jiné vazby. Ustanovení článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, na něž žalobce poukazoval, přitom neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich pobytu. Ani snahu legalizovat pobyt v ČR pomocí žádosti o mezinárodní ochranu nelze podřadit k taxativně vyjmenovaným důvodům zákona o azylu.
34. Žalovaný se dostatečně zabýval i ostatními hledisky uvedenými v § 14a odst. 2 zákona o azylu, tj. z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu konstatoval, že žalobce neuvedl a žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000. Pokud jde o existenci hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), žalobce ve správním řízení (a ani v žalobě) nehovořil o žádných konkrétních problémech se státními orgány či bezpečnostními složkami, kterým by na Ukrajině někdy čelil, a správní orgán (ani soud) nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl žalobce na Ukrajině vystaven hrozícímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b), tedy

nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný se vypořádal též s otázkou existence hrozby svévolného násilí v situacích mezinárodního či vnitrostátního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, když správně konstatoval, že na základě shromážděných informací neprobíhá na Ukrajině takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení, a to při vědomí probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti. Přílehavě přitom uvedl, že žalobce v těchto oblastech bezprostředně před svým odjezdem z Ukrajiny nepobýval. Ve správním řízení totiž žalobce uvedl, že pobýval v obci Stebnyk ve Lvovské oblasti, která je v nejzápadnější části Ukrajiny a je tedy vzdálena od oblastí, v nichž dochází k ozbrojeným střetům. V žalobcově případě tedy nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

35. Pro úplnost nutno poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. Žalobce sice toto ustanovení zmínil ve své námitce, v níž nesouhlasil se závěry správního orgánu, avšak neuvedl vůbec žádné důvody (a nevyplýnuly ani ze správního spisu), které by měly pro udělení této formy doplňkové ochrany svědčit.
36. Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce, v níž bylo namítáno nerespektování ustálené judikatury správních soudů v oblasti hodnocení důvěryhodnosti výpovědi žalobce ve správním řízení. Dle žalobce měly být předneseny důkazy o nevěrohodnosti jeho výpovědi, jestliže správní orgán chtěl žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnout.
37. K uvedené námitce je krajský soud nucen konstatovat, že se mýlí s podstatou věci. V posuzované věci vůbec nešlo o věrohodnost výpovědi žalobce (tu správní orgán nerozporoval), ale jím tvrzené skutečnosti a důvody správní orgán vyhodnotil jako azylově nerelevantní. Žalobce se přitom mýlí, pokud se domnívá, že správní orgán může zamítnout žádost žadatele o mezinárodní ochranu jen v případě, že by shledal jeho výpověď nevěrohodnou. Takový závěr z judikatury správních soudů rozhodně neplyne.
38. V poslední námitce žalobce namítal neaktuálnost žalovaným shromážděných podkladů, a to ve vztahu ke všeobecným informacím o zemi původu a zejména pak dostupnosti zdravotní péče. Obecně lze souhlasit s tím, že správní orgán je povinen zjistit při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutkový stav bez důvodných pochybností, s čímž souvisí bezpochyby i požadavek na obstarání takových informací o zemi původu, které jsou relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, jakož i transparentní a dohledatelné (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 67/2018 – 29, a ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81).
39. Pokud jde o požadavek na aktuálnost informací o zemi původu, nelze jej interpretovat jako povinnost příslušného správního orgánu vycházet za všech okolností výhradně z takových podkladů, které byly zpracovány a publikovány bezprostředně před vydáním rozhodnutí. Samotná skutečnost, že je některý z použitých podkladů staršího data totiž nevylučuje, aby v kontextu zbývajících (novějších) informací o zemi původu zachycoval relevantní období vývoje bezpečnostní a politické situace v dotčeném státě, a to v závislosti na tom, zda dochází k jeho zásadním změnám či nikoliv. K obdobnému

závěru v minulosti dospěl rovněž Krajský soud v Praze, když ve svém rozsudku ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016 – 55, judikoval, že „zastaralost informací o zemi původu nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“

40. Žalobce přitom v nyní projednávané věci neargumentoval v žalobě tím, že by v období od zpracování zpráv do vydání rozhodnutí správního orgánu došlo ke zhoršení či změně v poskytované lékařské péči (ve vztahu k jeho zdravotnímu problému) nebo že by došlo ke zhoršení bezpečnostní situace v zemi v zemi jeho původu. Navíc se žalobce již během správního řízení mohl s obsahem dotčených zpráv o zemi původu seznámit a proti jejich relevantnosti či aktuálnosti vnášet námitky, to však neučinil. Lze dodat, že jestliže žalobce poukázal na zprávy vydané až v roce 2019 (zhodnocující stav v roce 2018) neuvedl, v čem se měly ve vztahu k jím tvrzeným důvodům žádosti o mezinárodní ochranu zásadně lišit.
41. Krajský soud uzavírá, že žalovaný při rozhodování vycházel z dostatečně relevantních a aktuálních informací o zemi původu.
42. Závěrem nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
43. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, ověřil, že rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného skutkového stavu, neboť žalovaný vycházel z aktuálních informací z vícero objektivních zdrojů, přičemž dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

44. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 3. dubna 2020

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně